

(Фокус, 23.10.2011)

"Нијесам ја господини моји, четрдесет гради будала, већ сам ја вама зато чудноват што у мени има милијун срца и милијун језика, јер сам данас пред овим судом плак'о испред милијун душа, које су се од силног добра и милине умртвиле, па једва дишу."

(Петар Кочић, "Јазавац пред судом")

1. Дан прије дана Д

Будим се рано ујутро и укључујем ТВ. Вијести су препуне црних прогноза о ономе што ће се сутра десити. Окупационе трупе ("мировне снаге") на Космету најављују како више неће трпјети српске барикаде на сјеверу до Ибра, а унутар америчко прокламиране Републике Косово, те ако их сами Срби не одстране, онда ће то НАТО урадити. Србијанска влада у својој немоћи говори о мирољубивим рјешењима, а и како не мисле давати инструкције онима доле на барикадама. Руси шуте.

Посебно сам сензибилан на оне које је читав свијет напустио. Половица моје породице, по мајчиној линији, настрадала је у Хитлеровим концентрационим логорима гдје су Јевреји били напуштени од читавог свијета.

Када је, концем рата, била побуна у Варшавском гету, савезничке снаге, иако су могле интервенирати, пустиле су да Нијемци побију побуњене Јевреје.

Одмах сам у себи повезао ствари: Варшавски гето – Косовска Митровица. То ме је подсјетило и на садашњи положај Хрвата у Федерацији који су такођер тамо етнички угрожени и за чија сам се права интензивно борио током неколико задњих мјесеци.

Србе треба уништити

Пише: Емил Влајки
понедељак, 24 октобар 2011 23:33

Сабравши све то, донио сам одлуку: одох у Косовску Митровицу, па што бог да.

Дошао сам у Предсједништво и сазвао све с којима свакодневно радим. Објаснио им ситуацију:

"Ја одох, а ви не морате, јер ће се доље можда пуцати".

Они ме гледају и шуте. Напокон, један од заштитара проговори:

"Не разумијемо што нам говорите, ми радимо наш посао, па куд Ви, ту и Ми".

Тајник ме пита, када би се ишло. Велим ја, сутра, па би сада требало успоставити све потребне контакте са српским челницима на терену и међународном заједницом. Требало би набавити и панцир кошуље, злу не требало. Ја морам до Предсједника. Силазим кат ниже и питам да ли је Он ту. Неколико људи чека да буду примљени. Добивам потврдан одговор.

Ненајављен упадам у његов кабинет. Сам је. Не просвједује. Навикао је на моје понашање. Након пар мојих критичких написа о њему и неколико вербалних дуела, помирио се с тим да ме мора трпјети. Зна да нисам злобан и да му желим добро.

"Не могу сад с тобом причати. Одох код лијечника. Врати се за један сат".

"Не треба ми толико. Само пар секунди. Прво, хтио сам Вас поздравити прије вашег одласка у САД. Друго, да ли имате што против тога да одем на Космет?"

"Шта би имао против"?

"Хвала и сретан пут".

У кабинету су моји већ нешто урадили. Пријавили су надлежнима наш одлазак и успоставили контакт са челником српских заједница. Он им је рекао да смо добро дошли, али да с међународном заједницом неће ићи лако. Службене граничне постаје су војно блокиране, а дозволе за улазак, с обзиром на опсадно стање, неће се тако брзо добити. Али, предлаже нам да уђемо на Космет алтернативним путем којег је НАТО напустио. Успостављам с њим комуникацију инсистирајући на легалности мог преласка. Он ме пита што је легално у окупираној земљи и са прокламираном нелегалном Републиком Косовом. А кад будемо на лицу мјеста, успоставит ћемо међународне контакте. Уосталом, вели он, и ту ми је дао лекцију из права, Космет је дио Србије па што би ту онда могло бити илегално. На концу, много је званичника код нас тако дошло.

Не знам што да радим. Његови су аргументи необориви, а сутра је дан Д. Ако будем тамо, можда ћу успјети спријечити крвопролиће. Умишљам себи да сам паметан и да ћу већ нешто смислити. Велим особи с друге стране жице да долазим и да ћемо бити у контакту гледе нашег дочека.

Дан Д

Креће се у три сата ујутро. У осам сати прелазимо границу БиХ. До административне границе с Косметом треба нам три сата. На алтернативном пријелазу, дочекује нас екипа момака у аутомобилу и предводи нас до Косовске Митровице. Зауостављамо се пред једном од барикада. Ту је неколико стотина људи.

Чули су да долазим. Излазим из кола. Људи пљешћу и окружују ме. Пружају ми руку. Видим да им није лако, али су успјели претворити бол у осмијех и наду. Након дужег времена, неко од званичника у региону их је посјетио. Осјећам се истовремено сретним и ништавним. Знам да не могу много урадити да им помогнем, ако уопће ишта и могу. Грч ми је у души и сузе ми клизе низ образе.

Ту су и новинари. Неколико десетака њих. Пробили су се кроз гомилу с камерама и

Србе треба уништити

Пише: Емил Влајки

понедељак, 24 октобар 2011 23:33

диктафонима. Питања са свих страна.

"Овдје сам да бих видио што се догађа. Космет је дио Србије који је насилно изузет из своје цјелине. С једне стране голоруки, мирољубиви људи, а с друге стране, непријатељи потпомогнути НАТО-ом у различитим формама: КФОР, ЕУЛЕКС, итд. Овај народ заслужује дивљење читавог свијета због свог гандијевског, херојског отпора. С друге стране, свијет треба да се стиди што дозвољава отворени геноцид над Србима у посљедњих петнаест година. Из Хрватске их је морало изићи тристо тисућа, двјесто тисућа из Федерације БиХ, двјесто тисућа са Космета. И сада НАТО хоће да протјера и ових задњих шездесетак тисућа сјеверно од Ибра. Поврх свега, након окупације Космета 1999. године, Албанци су, наочиглед НАТО, побили више тисућа Срба и спалили неколико стотина српских самостана. 'Хумани' Запад би требало да се стиди својих недјела".

Коначно се ослобађам новинара и долазим у опћину. Сви челници српског народа су тамо. Тражим и добивам контакт телефоне окупационих НАТО снага.

Зовем једног пуковника и представљам се. Пита ме на енглеском што радим ту и како сам уопће дошао до Митровице.

"Дошао сам алтернативним путем, а овдје сам да бих, ако је то могуће, пронашао мирољубиво рјешење за овај конфликт".

Осјећам преко телефона његов кисео осмијех.

"Не свиђа ми се што сте ту. Али дат ћу Вам број једног званичника из ОЕСЦ".

Након пар сат успијевам добити извјесног Г. Ф. Талијан је и ја га поздрављам на том језику, али због недостатка праксе, мој талијански је лош па настављамо на енглеском. И он исто изражава незадовољство због уплитања, како он каже РС у косовско питање.

Србе треба уништити

Пише: Емил Влајки

понедељак, 24 октобар 2011 23:33

Понављам како су моје намјере мирољубиве, а плус тога је нормално да се из Републике Српске званичници интересирају за једну српску покрајину. Некако успијевам да са партијанских реченица смирим тензију, па чак и да конверзација поприми пријатељски ток. На крају ми каже да ће обавијестити Брисел.

Недуго након тога звони телефон. Брисел. Глас са друге стране жице је љутит.

"Ви се немате право мијешати. Ви овдје, а Додик у Вашингтону. Што смјерате?"

Покушавам да објасним, да не би било мудро да се барикаде данас нападну јер се сутра одржава сједница одборника сјеверног Космета, па ће се можда доћи до компромисног рјешења. Каже да ће се то размотрити и спушта слушалицу.

Посјећујем још неколико барикада. Затим шећем градским улицама. Све изгледа нормално, али су пролазници ријетки као и саобраћај. Продаваонице су напола празне као и апотеке. Лијекови и основне намирнице допремају се алтернативним путевима пошто су главне постаје блокиране НАТО трупама. Негдје око десет увечер одлазим у студентски дом на спавање.

Дан након дана Д

Ујутро одлазим у Зубин Поток гдје се одржава сједница четирију српских опћина сјеверног Космета. Дочекан сам аплаузом. Одборници за говорницом изузетно интелигентно наступају. Критизирају србијанске политичаре и показују одлучност да не попусте НАТО-у, па што било да било. И ја сам позван да говорим. Кажем оно што мислим да једино може помоћи:

"Треба пробудити србијански народ с оне стране административне границе. Нека дође неколико тисућа, или неколико десетина тисућа, нека пређу административну границу и нека кажу НАТО-у да пуцају ако хоће јер су они своји на своме. Ако се србијански народ пробуди, онда ће 'међународна заједница' морати другачије да размишља и да тражи компромис."

Србе треба уништити

Пише: Емил Влајки

понедељак, 24 октобар 2011 23:33

Само је један медиј пренио моју изјаву, а присутни одборници нису то ставили у своје закључке. Видио сам да у том часу више немам ту што радити и вратио се у Бању Луку. Сутрадан је НАТО почео напад на барикаде.